

truffet visse Foranstaltninger. Ofte maa Kommittenten først have nærmere Kundskab om forskellige Ting, førend han kan bedømme, om nogen Forsømmelse har fundet Sted, og det er da først fra det Øjeblik, han har faaet saadan Kundskab, at Fristen kan løbe. Underretningen behøver ikke at være en Underretning om Hvervets Udførelse, og det er ligegyldigt, om der foreligger en udtrykkelig Underretning, eller om Henvendelsen kun indirekte giver Kommittenten Oplysning om Kommissionærens Adfærd.

Forsaauidt Kommittenten vil afvise Aftalen som Følge af Forsømmelsen, er det ikke anset tilstrækkeligt, at han i al Almindelighed gør Indsigelse i Anledning af det passerede; § 20, sidste Punktum foreskriver, at Meddelelsen, hvis Kommittenten vil afvise Aftalen, skal indeholde Tilkendegivelse herom. Kommittentens Afvisning af Aftalen er af saa indgribende Betydning for Kommissionæren, som derved nødes til at overtage Forretningen for egen Regning, at han synes at have Krav paa snarest at faa klar Besked paa, om Kommittenten vil benytte sig af denne Ret. Indeholder Kommittentens Meddelelse ikke, at han vil afvise Aftalen, kan han kun gøre Krav paa Skadeserstatning.

Ligesom det, som bemærket ved § 13, har været under Overvejelse, om man skulde give en Regel om, at Indsigelser mod Kommissionærens Opgørelser skulle fremsættes inden en vis bestemt kortere Tidsfrist, saaledes har man ogsaa beskæftiget sig med det Spørgsmaal, om der muligvis burde gives en Bestemmelse om, at Reklamationer overhovedet, forsaauidt de ikke allerede vare afskaarne i Medfør af Udkastets øvrige Bestemmelser, ikke med Virkning kunde fremsættes efter en vis bestemt Tids Forløb. Man har imidlertid ment, at Forholdene vare for uensartede til, at en saadan almindelig for alle Tilfælde gældende Regel burde opstilles, og man har derfor nøjedes med at give en sliig Regel for et enkelt bestemt Tilfælde, nemlig det i § 25 angivne, hvorom det fornødne nedenfor vil blive bemærket ved denne Paragraf. Om

Bestemmelsen i det svenske Udkasts § 20 2det Stykke henvises til det ved § 13 bemærkede.

§§ 21, 22 og 23.

I §§ 21—23 gives Bestemmelser om den Kommittenten overfor Kommissionæren paa hvilende Pligt til Undersøgelse og Reklamation med Hensyn til Mangler ved og Forsinkelse med Leveringen af Gods, der er indkøbt for hans Regning. Hvad enten Varen sendes Kommittenten gennem Kommissionæren eller leveres Kommittenten direkte af Sælgeren, har Kommissionæren betydelig Interesse i snarest at faa at vide, at Kommittenten mener, at der er Mangler ved Varen, eller at den er leveret for sent, og at Kommittenten vil paaberaabe sig dette. Det er jo muligt, at den Kommissionæren overfor Sælgeren tilkommende Reklationsfrist endnu ikke er udløben, saaledes at der, selv om han ikke før har foretaget noget overfor Sælgeren, endnu er Tid at reklamere overfor denne, og skulde Reklationsfristen være udløben, er det ingenlunde umuligt, at Kommissionæren paa Grund af sit nøjere Kendskab til Sælgeren, der maaske er en gammel Forretningsforbindelse, ved Henvendelse til denne kan bringe Sagen i Orden og derved spare baade Kommittenten og sig selv for Tab.

I Henhold til disse Betragtninger paalægger § 21, i Lighed med den tyske Handelslovbog § 391, i Handelskommission Kommittenten, hvis han er Handlende, og Købet er sket for hans Bedrift, den samme Undersøgelsespligt, som efter Købelovens § 51 paahviler Køberen i Handelskøb. Med denne udtrykkelige Bestemmelse om Undersøgelsespligt i visse Tilfælde er det ikke Mening at tilkendegive, at der ikke paahviler andre Kommittenter nogen Undersøgelsespligt. Mening er forsaauidt blot at tilkendegive, at der udenfor det i § 21 nævnte Tilfælde ikke i Almindelighed, saaledes som efter Købelovens § 51, kan paalægges Kommittenten Pligt til straks ved Leveringen eller, forsaauidt det drejer sig om Forsendelseskøb, saa snart Varen paa Bestemmelses-